Выходить у Львовѣ
о дня (крôмъ недѣль и
кат. святъ) о 5-ой го-
динѣ по полудни.

Адміністрація и
експедиція вôдъ ч. 8
улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Фран-
цисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся
лишь франкованй.

Рекламаціи неопе-
чатанй вôльнй вôдъ порта.
Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ
въ Адміністраціи „Ґазеты
Львôвскои" и въ ц. к. Ста-
роствахъ на провінціи

на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пере-
сылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 169. Вторникъ 30 Липня (11 Серпня) 1891. Рôкъ I.

Неудала ворохобня въ Барцельонѣ.

Въ понедѣлокъ дня 3 с.м. вечеромъ око-
о шестои години выбухла въ Барцельонѣ зо-
ѣмъ несподѣвано ворохобня, котра однакожь
е прибрала ширшихъ розмѣровъ и якъ борзо
ыбухла такъ и борзо закôнчила ся. Всежь
ки есть то цѣкавый и для испаньскихъ вôд-
осинъ характеристичный обявъ, показуючій,
о въ сѣмъ краю суть все ще елементы, ко-
рй при добрôй нагодѣ готовй взятись до дѣ-
а и при сприяючихъ обставинахъ оголосити
епублику. О ворохобни сѣй доносять такъ:

Въ понедѣлокъ около шестои годины ве-
еромъ, коли на найголовнѣйшôй улици мѣста,
амбля, бувъ якъ найбôльшій рухъ и повно
о нѣй снувало ся людей, пôдôйшла зовсѣмъ
епостережено громада людей пôдъ касарню
ѣхоты на площи Буенъ Сукцесо. На площи
ôй вôдбувавъ ся якъ разъ ярмарокъ и для
его нѣхто не зважавъ на то, що ворохобники
одходять пôдъ касарню. Въ касарни стоявъ
таліонъ пѣхоты а ворохобниковъ не було
ôльше якъ около 20 людей, всѣ они були по-
биранй якъ селяне, въ сѣльскихъ блюзахъ
шапкахъ. Наразъ добули они зъ пôдъ блюзъ
битй револьверы и стали стрѣляти до воя-
ôвъ, котрыхъ може около 12 стояло на дво-
ѣ на сторожи. Вояки добачили то заразъ, але
ки ще були въ силѣ боронити ся, роздались
ыстрѣлы зъ револьверôвъ и два вояки пова-
или ся ранени на землю. Офіциръ, що мавъ
оменду тои сторожи, стрѣливъ тогды зъ ре-
ольвера до ворохобникôвъ и ранивъ одного
нихъ въ груди. Другй вояки хотѣли тогды
трѣляти, але офіциръ недозволивъ, лишь ка-
завъ наложити баґнеты на карабіны и заата-
кувати зôбраних коло касарнѣ ворохобникôвъ.
огды ранено ще одного зъ ворохобниковъ.

Въ мѣстѣ наставъ страшный переполохъ и замѣшане. Люде, налякани выстрѣлами, почали розбѣгати ся на всѣ стороны. Покалѣчено ще кôлькохъ ворохобникôвъ баґнетами а проводирѣ ихъ, стрѣливши ще кôлька разôвъ, утекли середъ загального заколоту. Войско очистило заразъ мѣсце ворохобнѣ; за хвилю явивъ ся сильный вôддѣлъ ґвардіи и поліціи та обсаджено цѣлу площу и сусѣднй улицѣ. Розпочались арештованя. Много особъ арештовано а мѣжь тыми и тыхъ, що були пôдъ ту пору въ федералістичнôмъ клюбѣ републиканôвъ. По домахъ розпочались ревізіи, въ наслѣдокъ котрыхъ арештовано зновъ кôлька особъ.

Въ однôй хвили розôйшлась вѣсть о революціи по цѣлôмъ мѣстѣ, але хто еи выкликавъ и въ якôй цѣли, доси ще не знати. Власти розпочали слѣдство и переслухано заразъ кôлькохъ арештованыхъ, зъ котрыхъ оденъ мавъ высказати, що ворохобники хотѣли зрабувати зъ касарнѣ карабіны, и були тои гадки, що досыть лишь малои причины а выбухне велика революція. Републікане доказують зновъ, що они не стоять въ нѣякôй звязи зъ сею ворохобнею а ихъ проводиръ, Зорілля, проживаючій теперь въ Парижи мавъ бути дуже занепокоеный, коли довѣдавъ ся о сѣмъ несподѣванôмъ для него фактѣ. После иншои версіи мали власти вже два днѣ передъ тымъ довѣдатись, що републикане щось лагодять. Загально однакожь — есть таке переконане, що ворохобню выкликали париски круги біржевй, щобы тымъ способомъ выкликати знижку паперôвъ. Дивно однакожь выглядае, що знайшлись люде, котрй дались до того ужити; однакожь треба мати на увазѣ и то, що давнѣйшими часами дѣялось дѣйстно такъ, выкликувано революцію, щобы на парискôй біржи спадали испаньскй паперы. Слѣдство, яке теперь веде ся, може выкрые правдиву причину сеи найновѣйшои ворохобнѣ испаньскои.

Зъ найновѣйшихъ вѣстей показуе ся, що революція въ Барцельонѣ, хочь неудала, не есть мало значнымъ фактомъ. Видко, що въ Испаніи заносить ся на щось небезпечного, коли ґубернаторы зъ пôвнôчныхъ провінцій понадсылали правительству непокоячй вѣсти и зажадали скрѣпленя залогъ въ декотрыхъ бôльшихъ мѣстахъ. Доси скрѣплено залоги въ Сараґоссѣ, Валенціи, Валядолидѣ, Бѣльбао, Бурґосѣ и Сантандерѣ. Спокою вправдѣ нѣгде ще не нарушено, але середъ бѣднѣйшою людностю слѣдно якесь велике занепокоене и невдоволене, до котрого причиняесь немало и то, що въ сторонахъ тыхъ нестае вже хлѣба. Здае ся, що невдоволенй політичнй елементы скористали зъ нужды въ краю та зъ руху середъ робôтниковъ и хотять тымъ способомъ переводити свои пляны. Ліберальна ґазета „Imparcial" каже, що революція въ Барцельонѣ есть поважною ознакою положеня и доказомъ, що заговôрники не стратили ще надѣѣ. Теперь вже всѣ суть переконанй, що революція въ Барцельонѣ була дѣломъ републиканôвъ, лишь загально припускають, що партія Зориллѣ не стоить зъ нею въ нѣякôй звязи; противно, после „Imparcial" мавъ Зорілля напоминати своихъ прихильникôвъ, щобы держались здалека вôдъ плянôвъ скрайныхъ революціоністôвъ.

Зборы „Народнои Рады въ Турцѣ".

(Конець.)

По принятю першои точки резолюціи вôдчитувавъ о. Яворскій и коротко пояснявъ резолюціи дальшй:

II. Русины всѣхъ партій жадають, щобы на Руси всѣ школы, вôдъ найнизшихъ до най-

---

ЗА ХЛѢБОМЪ.

ПОВѢСТЬ

ГЕНРИКА СѢНКЕВИЧА.

(Дальше.)

Впрочôмъ згадала, що старый панъ въ
овôмъ Норку, котрый имъ помôгъ зъ нужды
стати и ту заѣхати, давъ ѣй свою картку и
азавъ, що якъ притисне еи недоля, то най
о него зголосить ся, а вôнъ еи все поратуе.

Тымчасомъ для слободы стававъ кождый
ень грôзнѣйшимъ. Люде втѣкали зъ неи но-
ами и що тамъ зъ ними дѣяло ся, то вже
рудно сказати. Довкола шумѣвъ лѣсъ и на-
пѣвавъ ся.

Вкôнци старый Лавро захорувавъ зъ о-
безсиленя. Бôль зачавъ ему ходити по кри-
жахъ. Два днѣ не зважавъ на се, на третій
день не мôгъ встати. Дѣвчина пôшла до лѣса,
назбирала моху, розстелила его на готовôй
стѣнѣ дому, що лежала на муравѣ, положила
батька на мосѣ и приготовляла ему лѣки зъ
корѣвкою.

— Марисю, — воркотѣвъ хлопъ — вже смерть иде борами до мене; зостанешь сама на свѣтѣ, сирото. Богъ мене карае за тяжкй грѣхи мои, бо я тебе вывѣвъ за море на погубу. Тяжко менѣ прийде ся вмирати...

— Тату — вôдповѣдала дѣвчина — Богъ бы мене скаравъ, якъ бы я за вами була не пôшла.

— Кобы я лишь тебе самои не покинувъ, якъ бы я тебе до шлюбу поблагословивъ, то лекше булобы менѣ померти. Марисю, возьми собѣ Чорного Орлика за чоловѣка, вôнъ хлопъ добрый, вôнъ тебе не покине.

Чорный Орликъ, знаменитый стрѣлець зъ Тексасу, котрый се чувъ, кинувъ ся заразъ на колѣна.

— Батьку, поблагословѣть, — сказавъ — люблю я вашу дѣвчину, якъ свою долю. Я бôръ знаю и згинути ѣй не дамъ.

Коли таке говоривъ, дививъ ся на Марисю соколиными очима, якъ на дугу, але она, нахилившись до нôгъ старого, сказала:

— Не силуйте мене, тату; кому шлюбовала, того й буду, або нѣчия.

— Кому шлюбовала, того не будешь, бо я его вôю. Моею мусишь бути, або нѣчиею, — вôдповѣвъ Орликъ. — Згинуть ту всѣ, згинешь и ты, если тебе не поратую.

Чорный Орликъ не миливъ ся. Слобода марнѣла. Минувъ знову тиждень и другій. Засобы поживы кôнчились. Зачали бити худобу, призначену до роботы. Пропасниця кидалась на щоразъ новй жертвы, люде на пусыни зачали проклинати и кликати великими голосами до неба о ратунокъ.

Однои недѣлѣ старй, паробки, жѣнки и дѣти, всѣ клякли на муравѣ и спѣвали суплікаціи. Сто голосôвъ повтаряло: „Святый Боже, святый крѣпкій, святый безсмертный, помилуй насъ!" Бôръ переставъ колисати ся, переставъ шумѣти и слухавъ. Ажь коли пѣсня утихла, зашумѣвъ знову, якъ бы говоривъ грôзно: „Я ту король, я ту панъ, я ту найсильнѣйшій".

Але Чорный Орликъ, котрый зъ боромъ знавъ ся, влѣпивъ въ него свои чорнй очи, подививъ ся якось гнѣвно, а потôмъ сказавъ голосно:

— А-но, спробуемо, хто сильнѣйшій.

Люде глянули по черзѣ на Орлика и вôдрада якась вступила имъ въ серце. Тй, що знали его ще зъ Тексасу, дуже вѣрили ему, бо то ловець бувъ и въ Тексасѣ славный. Хлопъ то бувъ справдѣ въ степахъ здичѣлый и сильный, якъ дубъ. На медведя самъ оденъ ходивъ. Въ Санъ-Антоніо, де передъ тымъ мешкавъ, знали добре, що часомъ, коли взявъ карабінъ и пôшовъ въ пустыню, то по кôлька мѣсяцѣвъ дома не бувавъ, а все вертавъ здоровъ и цѣлый. Прозивали его Чорнымъ, бо дуже опалило его сонце. Говорили навѣть о нѣмъ, що на граници Мексику розбивавъ,

высшихъ, були рускій та щобы були удержуваній коштомъ державы.

Референтъ пояснивъ, що єсли школы буде удержувати держава, то менчій тягаръ упаде на селянина, бо на селяньскі школы будуть всѣ платити.

О. Солтикевичь пôднôсъ пытане: для кого властиво зборы мають резолюцію ухвалити — чи яко поручене посламъ, котрого мають держатись, чи взагалѣ яко постуляты руского народу?

Референтъ о. Яворскій пояснивъ, що то треба брати за постуляты руского народу — и зборы сю точку приняли.

III. Русины всѣхъ партій жадають, щобы народній школы були зреформованй въ той способъ, абы приносили дѣйстно користь населеню.

Референтъ пояснивъ, що тутъ иде о змѣну системы науковои на вôдповѣднѣйшу до цѣли школы и потребъ народу. Нинѣ селяне не посылають дѣтей до школы, бо не выдать зъ неи теперь хôсна.

Ч. Василь Вишнянчинъ, вôйтъ въ Высôцка нижного, вôдозвавъ ся до зôбраныхъ селянъ: „Все то правда и потрѣбно того! Приймайте люде!"

IV. Русины всѣхъ партій жадають, щобы кождому свобôдно було брати сыровицѣ, кôлько треба для худобы, а топка соли щобъ не коштувала бôльше, якъ коштуе продукція еи.

По поясненю сеи, впрочôмъ самои собою ясной рѣчи, селяне почали жваво и сердечно промавляли за тымъ, щобы и сыровицю давали и цѣну соли спустили.

V. Русины всѣхъ партій жадають, щобы податокъ спадковый бувъ урегульованый, а при меншихъ спадщинахъ до 500 зр. знесеный.

Ч. Василь Вишнянчинъ забравъ слово и почавъ жалуватись на нотарѣвъ, а вôдтакъ на жидôвъ. Другій бесѣдникъ Шайдицкій пôднѣсъ, що богато шкодять людямъ и таксаторы, хочь самй селяне, котрымъ треба оплачуватись, щобы таксували по справедливости. Промавляли ще деякѣ селяне на тематъ инвентарѣвъ, процесôвъ спадковыхъ, жалувались, що на декреты дѣдицтва довго треба ждати и т. д.

VI. Русины всѣхъ партій жадають, щобы шкоды елементарнй таксували громады самй, не чекаючи таксаторôвъ, бо на тôмъ пошкодованй богато тратять.

Сю точку пояснено въ той способъ, що въ кождôмъ селѣ повиннй бути два заприсяженй таксаторы шкôдъ елементарныхъ и на ихъ справоздане повиннй власти вôдписувати податки.

Ч. селянинъ Романовичь вôдозвавъ ся: „Перепрашую всѣхъ панôвъ, але кажу смѣло, абы тютюнъ бувъ танчій!" (Голосы другихъ селянъ: „Та за тютюнъ нема екзекуцій!" — О. Яворскій, яко референтъ, заявивъ, що жадане ч. Романовича справедливе и зборы повиннй за тымъ упôмнутись. — Шайдицкій зъ Высôцка пôднѣсъ, що при шкодахъ елементарныхъ богато виннй и вôйты, бо они доносять, або й не доносять про шкоды поодинокихъ селянъ.

О. Сологубъ ставить резолюцію: жадати вôдъ послôвъ, а специяльно вôдъ посла Телишевского — старатись, абы до войсковыхъ вправъ зъ гôрскихъ околиць покликували або въ червни або въ жовтни.

VII. Русины всѣхъ партій, щобы могли перевести всѣ свои домаганя и выбрати по мысли своей послôвъ, жадають загального безпосередного тайного голосованя.

Референтъ въ поясненю тои точки ствердивъ насамперéдъ, що выборы, справа незвычайно важна: выборы не забавка, ними рѣшаєсь о доли народу. Най кождый двацятьлѣтный мужчина мае право вôддати голосъ безпосередно т. є. просто на посла и то карткою, абы нѣхто не мôгъ на него вплывати.

VIII. Русины всѣхъ партій жадають, щобы Русинôвъ перенесеныхъ до захôдной части краю, вернути до своеи вôтчины.

Ч. селянинъ Антонъ Ильницкій забравъ до тои справы слово и замѣтивъ, що се бы була рѣчь дуже добра, бо коли будуть свои урядники, то й розмовляти ся зъ нами по руски.

IX. Русины всѣхъ партій жадають, щобы то, що єсть необхôдне до житя родины, було вôльне вôдъ ліцитаціи.

X. Русины всѣхъ партій жадають, щобы вымѣръ справедливости бувъ скорый и дешевый, а дѣловодство судове щобы було руске.

XI. Русины всѣхъ партій мають спôльно трудитись надъ матеріяльнымъ и моральнымъ пôддвигненемъ народу.

XII. Русины всѣхъ партій мають боронити ся обопôльно и солідарно, єсли хто зъ нихъ буде покривдженый въ своихъ правахъ.

XIII. Русины всѣхъ партій „порицають" способъ веденя борбы межи партіями при помочи доносôвъ и личныхъ клеветъ.

XIV. Русины всѣхъ партій жадають на Руси всего по руски, т. є. фактичного рôвноуправненя.

XV. Русины всѣхъ партій жадають, щобы коштомъ державы заведено достаточне число школъ рôльничихъ и промысловыхъ, по крайнôй мѣрѣ по однôй въ повѣтѣ.

XVI. Русины всѣхъ партій жадають щобы податки були розложенй рôвномѣрн а не утискали надъ мѣру найубожшихъ.

XVII. Русины всѣхъ партій жадають направы и реґуляціи берегôвъ рѣкъ и гôрскихъ потокôвъ коштомъ державы, щобы люд не поносили тôлько шкоды вôдъ повеней.

XVIII. Русины всѣхъ партій жадають щобы оплаты стемплевй або знесено зовсѣмъ або по крайнôй мѣрѣ обмежено.

При сѣй точцѣ ч. сел. Денисъ Костѣвъ зъ Дидьовы, навѣвъ свою пригоду, що за по дане войскове мусѣвъ заплатити 5 зр. кар грошевои.

XIX. Русины всѣхъ партій жадають щобы правительство заохочувало громады помагало имъ переводити добровôльну комасацію ґрунтôвъ.

XX. Русины всѣхъ партій жадають, щобы правительство помагало селянамъ, заводити по селахъ крамницѣ, спôлки промыслові та торговельнй и т. п.

XXI. Русины всѣхъ партій жадають щобы бытъ матеріяльный и вôдносины службовй учителѣвъ народныхъ були бôльше независимй.

XXII. Русины всѣхъ партій жадають вôдъ львôвскихъ политичныхъ товариствъ щобы передъ выборами не творити двохъ комітетôвъ, але оденъ комітетъ выборчій и щобы не накидали провінціи кандидатôвъ.

XXIII. Русины всѣхъ партій, жадають вôдъ послôвъ соймовыхъ, щобы не допустили до розбитя клюбу руского въ соймѣ.

XXIV. Русины всѣхъ партій, жадають вôдъ послôвъ, увôйшовшихъ въ контактъ зъ правительствомъ и Поляками, щобы на першихъ засѣданяхъ сойму поставили рѣшучо свои жаданя и домагали ся скорого рѣшеня.

XXV. Русины всѣхъ партій жадають, щобы тіи послы, домагаючись вдоволеня одной части нашихъ потребъ, всѣ прочій взяли въ свою проґраму.

XXVI. Русины всѣхъ партій домагають ся, щобы послы, пактувавшй зъ правительствомъ, не одержавши заспокоєня потребъ перейшли въ опозицію.

XXVII. Русины всѣхъ партій, жадають вôдъ посольскихъ клюбôвъ рускихъ у Львові и Вѣдни, щобы приняли всѣ точки нинѣшной резолюціи въ свою проґраму.

XXVIII. Русины всѣхъ партій лишають своимъ посламъ свободу дѣланя пôдъ тымъ взглядомъ, чого и коли вôдъ правительства мають жадати.

XXIX. Русины всѣхъ партій жадають вôдъ выдѣлу „Народнои Рады въ Турці" щобы вôднѣсъ ся до Русинôвъ у всѣхъ повѣ

але то не була правда. Приносивъ лише шкôры, а часомъ и скальпы индійскі, поки єму за нихъ мѣсцевый священикъ не загрозивъ проклятемъ. Теперь въ Боровинѣ лише вôнъ не дбавъ о нѣчо и нѣчимъ не журивъ ся. Бôръ дававъ єму ѣсти и пити, бôръ зводягавъ єго. Отже коли люде зачали утѣкати и головы тратити, вôнъ зачавъ все брати въ руки и ладъ вести, якъ сѣра гусь по небѣ, маючи за собою всѣхъ зъ Тексасу Коли по суплікаціяхъ завзявъ ся на бôръ, подумали собѣ люде: чей вôнъ що выдумае.

Тымчасомъ заходило сонце. Высоко межи чорнымъ галуземъ сікоръ свѣтила ще черезъ якійсь часъ золота ясность, потôмъ почервонѣла и згасла. Вѣтеръ вѣявъ на полудне, коли смеркло. Орликъ взявъ карабінъ и пôшовъ до лѣса.

Нôчь вже настала, коли въ далекôй темнотѣ лѣсной узрѣли люде мовъ бы велику звѣзду золоту, мовъ бы сходячу зорю або сонце, котре страшно скоро росло, розливаючи кроваву и червону ясность.

— Бôръ горить! бôръ горить! — зачали кричати въ таборѣ.

Хмары птиць пôднесли ся зъ лопотомъ зô всѣхъ сторонъ лѣса, кричали, кракали, цвѣрінькали. Худоба въ таборѣ зачала жалôбно ревѣти, псы выли, люде наляканй бѣгали, не знаючи, чи на нихъ иде пожаръ. Але сильный вѣтеръ полудневый мôгъ гнати поломѣнь лише вôдъ долинки. Тымчасомъ далеко заблищала друга червона звѣзда, потôмъ третя. Обѣ небавомъ зляли ся зъ першою и пожаръ гудѣвъ на щоразъ бôльшихъ просторахъ. Поломѣнь розливала ся, якъ вода, бѣгла по сухихъ вязаняхъ лѣянôвъ и дикого вина, трясла листемъ. Вихоръ выривавъ се горюче листе и нѣсъ єго, якъ птицѣ огняній дальше и дальше.

Гікоры пукали зъ арматнымъ гукомъ въ огни. Червоній вужѣ огню выли ся по смôльнôй гущавинѣ бору. Шипѣне, шумъ, трѣскане галузя, глухій гукъ огню, помѣшаный зъ крикомъ птиць и рыкомъ звѣрятъ наповняли воздухъ. Пôдъ хмары сягаючй дерева хитали ся, якъ бы огняній стовпы и колюмны. Перепаленй на скрутахъ ліяны вôдрывали ся вôдъ деревъ, колисали ся страшно, якъ якй чортовскй руки и перекидали искры и огонь зъ дерева на дерево. Небо почервонѣло якъ бы въ нѣмъ наставъ другій пожаръ. Зробило ся ясно, якъ въ день. Потôмъ всѣ поломѣни зляли ся въ одно море огню и ишли лѣсомъ неначе сунучи смерть або гнѣвъ Божій.

Дымъ жаръ и сопухъ зô згорища наповняли воздухъ. Люде въ таборѣ, хочь не грозила имъ жадна небезпечнôсть, зачали кричати и кликати себе, коли нагло вôдъ стороны пожару показавъ ся въ искрахъ и блеску Чорный Орликъ. Лице мавъ окопчене дымомъ и грôзне. Люде обступили єго довкола, а вôнъ оперъ ся о карабінъ и сказавъ:

— Вже не будете корчувати Я спаливъ бôръ. Завтра будете мати зъ тои стороны поля кôлько хто схоче.

Потôмъ наближивъ ся до Марисѣ и сказавъ:

— Мусишь бути моя, бо то я бôръ спаливъ. Хто ту вôдъ мене сильнѣйшій.

Дѣвчина зачала дрожати на цѣлôмъ тѣлѣ, бо луна свѣтила въ очахъ Орлика и цѣлый вôнъ здававъ ся єй страшныхъ.

Перший разъ вôдъ хвилѣ приѣзду дякувала Богу, що Ивась бувъ далеко въ Липницяхъ.

Тымчасомъ пожаръ зъ гукомъ вôдходивъ дальше и дальше. Наставъ день хмарный и грозивъ дощемъ. Досвѣта пôшли декотрй люде оглянути згарища, але черезъ жаръ трудно було приступити близше. На другій день пара зъ згарища неначе мрака зависла въ воздусѣ, такъ що чоловѣкъ чоловѣка не мôгъ розпôзнати на кôльканайцять крокôвъ. Въ ночи зачавъ падати дощь и змѣнивъ ся небавомъ въ страшну зливу. Може бути, що пожаръ потрясъ атмосферою и причинивъ ся до того, що хмары зôбрались, але крôмъ того була то пора весняна, коли на дальшôмъ бѣгу Місісіпі и въ вилахъ рѣки Арканзасъ и Червонои падають звычайно величезнй дощѣ.

(Дальше буде.)

ахъ зъ прошенемъ — пôдперти всѣми силами езолюцію сихъ турчаньскихъ зборôвъ.

По вôдчитаню, поясненю и принятю поысшихъ резолюцій, поставивъ о. Солтикеичь наконець жадане, щобы спеціяльно ще оручити послови Телишевскому, абы вôнъ ысказаній въ розолюціи постуляты, особливожь праву згоды мѣжь Русинами — взявъ въ свою рограму.

Переглядъ политичный.

Въ Празѣ роблять вже валикій приготоеня на приняте Є. Вел. Цѣсаря. Приѣздъ нарха однакожь доси ще на певно не ознаены. Pest. Lloyd доносить мабуть на пôдставѣ ядовыхъ информацій, що Є. Вел. Цѣсарь иѣде певно на ческу выставу, але дня приду доси ще не вызначено.

По довгôй перервѣ надходять якъ бы вôдмѣны знову вѣсти о збровню ся Россіи розмѣщуваню войска вздовжь захôдныхъ аниць. До „Koln. Ztng." доносять именно: ли давнѣйше россійска сторожа погранична ла росмѣщена лишь въ тыхъ мѣсцевостяхъ суть коморы, и по декотрыхъ селахъ, то перь буде она скрѣплена и для неи розшиють ся теперь на граници касарнѣ та пошканя для официрôвъ. Міністерство войны одѣвае ся вôдъ сеи сторожи на случай вôй великои прислуги, бо она знае дуже добре граничный теренъ. Та сама ґазета доносить, новоутворена дивізія кавалеріи ч. 15 буде ренесена на нѣмецко-австрійску границю и приготовленя военній въ Россіи збôльшися въ послѣднихъ часахъ дуже значно.

Пôдчасъ обѣду на честь французскихъ ицирôвъ дня 5 с. м. въ Москвѣ пôднѣсъ перй тоастъ ґубернаторъ на здоровле царя и рицѣ, а бурмістръ въ честь Карнота, почѣмъ зика заграла имнъ и марсіліянку. По дальихъ тоастахъ на честь вел. кн. Сергія, адрала Жерве и французкои фльоты, тоаставъ Жерве именемъ Франціи въ честь царои родины, вел кн. Сергій на здоровле цѣго дому царского и Москвы, а бурмістръ успѣшнôсть Франціи. Опôсля промовивъ ерве: На васъ и на насъ звернені теперь и цѣлого свѣта; цѣла Франція перенята ствомъ приязни для Россіи; пôдношу чашу честь святои Москвы, въ честь россійского оду. Ґен. Черняевъ промовивъ: Історія съ зблизила, мы есьмо приятелями, то на ѣхъ арміи и фльоты французскои. Жерве повѣвъ: Нещастями поучена, скупляе Франсвои силы, а могуча едностію и дружбою икои монархіи, — Франція спокôйна, и зъ ѣріемъ глядить въ будучнôсть. — Вечеъ слѣдувавъ вôдъѣздъ до Петербурга. Вел. Сергій одержавъ ордеръ леґіи почестнои.

Temps выступае въ пôвурядовôй статьи тивъ надмѣрныхъ маніфестацій россофільхъ, тымъ бôльше, що рада мѣста Парижа е адмѣралови Жерве зробити свѣтле прие. Згадана ґазета доказуе, що такій маніфеціи можуть хиба лишь ослабити результатъ нштадскои гостины и пошкодити интереъ Франціи.

Въ Бѣлградѣ якось не конче вдоволеній иною сербского короля въ Петербурзѣ, того, що Ристичь конферувавъ кôлька въ зъ Ґірсомъ, а вôдтакъ и зъ самымъ мъ. Загально несподобалось Сербамъ то, царь якъ разъ того дня, коли приѣхавъ ль Александеръ, выѣхавъ до Фінляндіи.

Новинки.

— **Именованя.** Міністеръ справедливости именуПовѣтового судью Сильверія Дзержиньского въ бовли совѣтникомъ для Тернополя, секретаря Рады монта Линґа у Львовѣ совѣтникомъ для Коломыѣ. — Міністеръ скарбу именувавъ Мих. Волянського, касіера головнои львôвскои касы краевои директоромъ для філіяльнои касы краевои въ Краковѣ, а адъюнкта львôвскои касы краевои Василя Старосольского контрольоромъ для касы філіяльнои въ Краковѣ; провізоричного касіера Ґустава Ніґера головнымъ касіеромъ, а адъюнкта Миколая Гринасевича провізоричнымъ касіеромъ—обохъ для головнои касы краевои у Львовѣ. — Ц. к. Рада школьна крева именувала Фр. Бородица дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Диновѣ, Ивана Пилецкого дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Буцовѣ, Стан. Бучиньского въ Жмигородѣ дѣйстнымъ учителемъ въ Клижовѣ; Ивана Корыбутяка въ Словитѣ дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Хлѣбовичахъ сверскихъ, Фридерику Фішерôвну дѣйстною учителькою при школѣ філіяльнôй въ Витошиньцяхъ.

— **Перенесеня.** Міністеръ справедливости перенѣсъ совѣтникôвъ краевого суду: Адольфа Вальтера въ Коломыѣ и Домініка Островъ-Дрдацкого въ Тернополи до краевого суду у Львовѣ.

— **Депутаціи Рады мѣста Львова и палаты торговельнои** ѣздили вчера до Буска зложити Є. Ексц. п. Намѣстникови гр. Баденіому ґратуляціи по причинѣ его высокого вôдзначеня.

— **Испыты** поправковй и устнй итпыты зрѣлости вôдбудуть ся у Львовѣ: въ рускôй ґімназіи дня 14, въ ґімназіи Францъ Іосифа дня 21, въ II ґімназіи (нѣмецкôй) дня 14, въ IV ґімназіи дня 23, а въ реальнôй школѣ для 18 вересня.

— **Взôрцева читальна.** Въ Яворовѣ мае Читальня свого власного маетку до 300 зр., выгôдну хату, доборну бібліотеку и передплачуе: Дѣло, Батькôвщину, Зорю, Добрй Рады, Зеркало, Народну Часопись, Дзвôнокъ и выданя Просвѣты — а мымо того Яворôвцѣ, якъ видно, не дуже то гормуть ся до неи, коли минувшого року було всего 14 членôвъ, а на сей рôкъ вписало ся 31 членôвъ на цѣле мѣсто! Видко однакожь, що тй немногй читальники пильно дбають про свою читальню, коли удержали еи при такъ взôрцевôмъ станѣ. Кобы лишь бôльше такихъ читалень, але щобы и бôльше мали читальникôвъ, якъ яворôвска.

— **Самоубійства.** Комісарь скарбовои сторожи въ Ицканахъ Перацкій застрѣливъ ся. Самоубійство се стоить въ звязи зъ выкрытыми надужитями мытовыми въ цѣлôй Буковинѣ. — Въ Городку повѣсивъ ся майстеръ шевскій Никола Гординьскій дня 6 с. м. на власнôмъ ремени въ городѣ ґенерала. Причиною самоубійства було то, що вôнъ не мôгъ сплатити довгу жидови Айзикови Білліґови торговельникови шкôръ. Нещасливый лишивъ жѣнку и четверо дѣтей въ найбôльшôй нуждѣ.

— **Зъ Потуторъ** пишуть намъ: Дня 4 с. м. вô второкъ займивъ ся около 11 години рано огонь въ хатѣ Кузя Сенькового въ Потуторахъ и ставъ ся причиною попаленя еще однои хаты. Огонь при помочи сикавки удало ся зльокалізовати. Хата Кузя Сенькового була убезпечена въ Фениксѣ, а друга хата (однои вдовы по стражнику дорôгъ державныхъ) не була убезпечена. Огонь бувъ пôдложеный, а пôдозрѣлого о пôдложене властителя Кузя Сенькового арештувала жандармерія и вôдставила до суду въ Бережанахъ.

— **Особлива недуга** ширить ся помѣжь жовнѣрами въ Парижи. Зъ невыслѣдженои доси причины выпадае жовнѣрамъ волосе и вже бôлша часть ґарнізону лиса. Хороба змагае ся щоразъ бôльше и вже е майже у всѣхъ париcкихъ кошарахъ.

— **Розлючені пчолы.** Минувшого тыждня лучивъ ся въ Станіславовѣ такій выпадокъ. При будовѣ дому на ул. Ґолуховского перевернувъ вôзникъ улій зъ пчолами. Пчолы повылѣтали, обсѣли коня и такъ его пожалили, що кôнь заразъ таки згинувъ. Вôзникъ щасливо утѣкъ.

— **Довгій вѣкъ.** Въ однôмъ селѣ тоболскои ґуберніи въ Россіи жие Кірґізъ Мурмугамедъ Машеповъ, котрый, яко голова родины, числить 153 лѣтъ, его жѣнка таксамо; найстаршій сынъ Туякъ розпочавъ 121-ій рôкъ житя. Всѣ мають крѣпке здоровле, а старый потративъ лише долѣшній зубы, черезъ що мусить живити ся молокомъ, та иншими рѣдкими стравами.

Всячина.

— **Три тысячѣ жѣнокъ.** Мабуть нѣгде не прибрало многоженьство такъ великихъ розмѣрôвъ якъ середъ Ашантôвъ, народу проживаючого на всхôдно-индійскихъ островахъ. Чимъ бôльше тамъ мужчина мае жѣнокъ, тымъ бôльше его значѣнѣ. Звычайный чоловѣкъ може тамъ мати тôлько жѣнокъ, кôлько може выжививити, але королеви вôльно ихъ мати ажь три высячѣ, не бôльше. Теперѣшный король держить ся отже точно того права и певно, що не буде журити ся о наслѣдника свого престола, бо мае ажь шѣсть сотъ дѣтей. Королеви вôльно купувати собѣ жѣнокъ всѣлякого вѣку и зъ всѣлякого стану; иногдѣ купуе вôнъ 10-лѣтній дѣвчата и лишае ихъ при родинѣ доки ажь не пôдростуть и выдае богато на ихъ удержане. Нѣякому мужчинѣ не вôльно пôдъ карою смерти споглянути на жѣнку короля. Коли въ поли есть робота, то жѣнки короля роблять въ поли, впрочôмъ проживають въ его столици, Кумассі, де займають двѣ довгй улицѣ. Коли выходять на прохôдъ, то идуть всѣ заслонені одна за другою якъ гуси, а сторожа, що ихъ супроводжае, робить тогды страшенный крикъ, щобы мужчины, котрй случайно идуть улицею, могли уступити ся, або положитись лицемъ до землѣ.

Поѣзды зелѣзничй.

Пôсля годинника львôвского. (Ôдъ 1 червня 1891).

До Львова приходять:	Поѣздъ поспѣшн.	Поѣздъ особовый	Поѣздъ особовый	Поѣздъ мѣшаный
Зъ Кракова	4·03	8·50	9·28	7·15
Зъ Подволочискъ	2·20	7·30		3·15
Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче	2·08	7·01		2·38
Зъ Орлова (на Ясло-Ряшѣвъ вôдъ 1 липня до 31 серпня		8·12		
Зъ Букарешту, Яссъ, Сучавы, Черновець, Гусятина и Станіславова	8·—	2·—		
Зъ Сучавы, Черновець, и Станіславова		6·53		
Зъ Сухои, Хирова, Гусятина, Станіславова и Стрыя.		3·42		
Зъ Сухои, Хирова и Стрыя.		7·54		
Зъ Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя		9·02		
Зъ Пешту, Лавочного, Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станісл. и Стрыя.		12·19		
Зъ Сокаля и Белзця				4·22
Зъ Жовкви				6·45
Зô Львова ôдходять:				
До Кракова	2·28	4·15	7·20	8·30
До Подволочискъ	4·11		9·50	10·35
До Пôдволочискъ на Пôдзамче	4·22		10·15	11·05
До Зимноводы-Рудна			4·25	
До Орлова (на Ряшѣвъ-Ясло вôдъ 1 липня до 31 серпня		6·16		
До Сучавы, Черновець, Станіславова и Гусятина	9.16	10·24		
До Станіславова, Черновець. Яссъ и Букарешту.		4·30		
До Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова и Гусятина		8·05		
До Стрыя, Хирова и Сухи		8·53		
До Стрыя, Хирова, Сухои, и Станіславова		10·50		
До Стрыя, Станіславова, Гусятына, Лавочного, Пешту, Хирова и Стружа		6·20		
До Белзця и Сокаля				9·25
До Жовкви				7·40

Примѣтка: Годины пôдчеркнені лінійкою означають часъ нôчный вôдъ год. 6 вечеръ до год. 5 мін. 59 рано.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 10 серпня. Вчера вôдбули ся тутъ зборы соціяльныхъ демократôвъ, и ухвалили домагати ся загального права голосованя, безвѣроисповѣдной школы, розширеня просвѣты мѣжь робôтниками и святкованя дня 1 мая що року.

Петербургъ 10 серпня. Король Александеръ выѣхавъ вчера до Вѣдня. Царь и вел. кн. вôдвели его ажь на дворець. Рістичь дôставъ вôдъ царя ордеръ Александра Невского, а Пашичь ордеръ бѣлого орла. Сербскій король надавъ ґен. Черняеву ордеръ Таковы зъ брилянтами.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.